

Sygn. akt II AKa 22/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA - Paweł Rysiński

Sędziowie SA - Zbigniew Kapiński

SO (del) - Ewa Jethon (spr.)

Protokolant sekr. sąd. Łukasz Jachowicz

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

i oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. z siedzibą w W.

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 r.

sprawy J. Ś. oskarżonego z art.284§2k.k. w zw. z art.294§1k.k. w zw. z art.12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 listopada 2014 r.

sygn. akt XII K 182/13

I wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

1. w zakresie orzeczonej w punkcie I kary grzywny obniża ilość stawek dziennych do 400 (czterystu) i ustala wysokość stawki dziennej na kwotę 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych;

2. uchyla orzeczenie, na podstawie art.50 k.k., o podaniu wyroku do publicznej wiadomości (pkt. VII wyroku);

II w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

III zasądza od oskarżonego J. Ś. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych obejmującej podatek VAT z tytułu zastępstwa procesowego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie;

III zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzystu) złotych z tytułu opłaty za obie instancje, zwalniając go od ponoszenia opłaty w pozostałej części oraz zasądza kwotę 10.525,37 (dziesięć tysięcy pięćset dwadzieścia pięć i 37/100) zł. z tytułu kosztów postępowania należnych w sprawie.

UZASADNIENIE

J. Ś. oskarżony został o to, że:

w okresie od 12 maja 2009 r. do 28 września 2012 r. w W. przy ul. (...) (...), pełniąc funkcję Prezesa Zarządu Fundacji K.pl z/s w W. i będąc jej fundatorem, jako osoba obowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi w/wym podmiotu poprzez nadużycie udzielonych uprawnień, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z powierzonych mu pieniędzy należących do Fundacji (...)pl z/s w W., a uzyskanych m.in. z dotacji Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z Programu Operacyjnego Fundusz Inicjatyw Obywatelskich do projektu (...) nr umowy (...) w kwocie 134.197,68zł, z porozumienia o współpracy z tytułu programu (...) realizowanego z Biurem Rzecznika Praw Dziecka w kwocie 61.500 zł oraz pieniądze od prywatnych sponsorów: (...) Sp. z o.o. z/s w W. w kwocie 40.000 zł, (...) S.A. z/s w W. w kwocie 311.000 zł, (...) S.A. z/s w W. w kwocie 202.000 zł, (...) Sp. z o.o. z/s w W. w kwocie 5.000 zł, (...) Sp. z o.o. z/s w W. w kwocie 1.000 zł, 4 (...) Sp. z o.o. z/s w W. w kwocie 5.000 zł, (...) Sp. z o.o. z/s w W. w kwocie 10.000 zł, z Liceum Ogólnokształcącego im. T. K. w G. w kwocie 1.450 zł, oraz Środowiskowego Ośrodka Pomocy Społecznej w B. w kwocie 2.000 zł, w krótkich odstępach czasu przywłaszczył sobie kwotę 413.222,29 zł, w ten sposób, że wydatkował pieniądze na cele niezwiązane z działalnością statutową fundacji, przeznaczając je na cele prywatne, tj. zakupy odzieży, artykułów elektronicznych, muzycznych, spożywczych, przemysłowych i medycznych oraz dokonywał zakupu usług konsumpcyjnych, medycznych turystycznych, internetowych i transportowych, a kwoty uzyskane z Liceum Ogólnokształcącego im. T. K. w G. w kwocie 1.450 zł oraz Środowiskowego Ośrodka Pomocy Społecznej w B. w kwocie 2.000 zł przekazane zostały na prywatny rachunek prowadzony na rzecz (...) J. Ś., czym spowodował znaczną szkodę majątkową w mieniu Fundacji (...)pl z siedzibą w W. w kwocie nie mniejszej niż 413.222,29 zł

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt XII K 182/13

I. oskarżonego J. Ś. w ramach zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 12 maja 2009 r. do dnia 28 września 2012 r. w W., pełniąc funkcję Prezesa Zarządu Fundacji K.pl z siedzibą w W. i będąc jednocześnie jej fundatorem, jako osoba uprawniona i obowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi fundacji poprzez nadużycie udzielonych mu uprawnień, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przywłaszczył sobie z powierzonego mu majątku Fundacji (...)pl kwotę 296.726,39 (dwieście dziewięćdziesiąt sześć tysięcy siedemset dwadzieścia sześć i 39/100) złotych, pochodzącą między innymi z środków publicznych przekazanych fundacji w formie dotacji przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej oraz Biuro Rzecznika Praw Dziecka, a także od darczyńców, w tym między innymi od: (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) S.A. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., 4 (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., w ten sposób, że wielokrotnie wykonywał transakcje kartą płatniczą wystawioną do rachunku bankowego Fundacji (...)pl oraz wypłacał pieniądze w gotówce z rachunku bankowego fundacji przeznaczając tak uzyskane środki należące do fundacji na zaspakajanie własnych potrzeb, niezwiązanych z działalnością statutową fundacji - w tym między innymi na zakup odzieży, artykułów kosmetycznych, medycznych, elektronicznych, sprzętu AGD, konsumpcję w lokalach gastronomicznych, a także zakup wyjazdu wypoczynkowego – to jest czynu z art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 525 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 400 złotych, to jest łącznie 210.000 złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat;

III. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz Fundacji (...)pl z siedzibą w W. kwoty 36.726,39 złotych;

IV. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego w wysokości 60.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu pełnienia przez okres 5 lat funkcji w organach statutowych fundacji, stowarzyszeń i wszelkich innych podmiotów korzystających z dotacji (i jakichkolwiek innych przysporzeń) ze środków publicznych oraz z darowizn (i jakichkolwiek innych nieodpłatnych przysporzeń) od osób fizycznych i prawnych, a także od jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej;

VI. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązał oskarżonego do rezygnacji z funkcji Prezesa Zarządu Fundacji K..pl z siedzibą w W. i złożenia w terminie dwóch miesięcy od uprawomocnienia się wyroku prawidłowo sporządzonego wniosku do Krajowego Rejestru Sądowego o wykreślenie J. Ś. z zarządu fundacji;

VII. na podstawie art. 50 k.k. orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego publikację (pełna treść) w sobotnio-niedzielnym wydaniu dziennika Gazeta (...) na stronie trzeciej, w formacie o wielkości nie mniejszej niż 12 modułów;

VIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił Fundacji (...)pl z siedzibą w W. dowody rzeczowe, w postaci 7 segregatorów z dokumentacją księgowo-finansową, opisane w wykazach Drz (...) i Drz (...);

IX. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 10.505,37 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych w sprawie; zwalniając jednocześnie oskarżonego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od zapłaty opłaty w pozostałej części.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Na podstawie art.425§1,2 i 3 k.p.k. oraz art.444 k.p.k. zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art.427§1 i 2 k.p.k. oraz art.438 pkt. 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I W części dotyczącej orzeczenia kary grzywny w punkcie I wyroku:

1. orzeczenie wobec oskarżonego J. Ś. rażąco niewspółmiernie surowej kary polegającej na wymierzeniu oskarżonemu grzywny w wysokości 525 stawek dziennych po 400, 00 zł każda, przy której wymiarze Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, przy określaniu wysokości stawki dziennej grzywny, iż warunki osobiste i możliwości zarobkowe ocenione jako znacznie powyżej średniej krajowej oraz potencjał do osobistej wydajnej pracy oskarżonego pozwalają stwierdzić, iż kara grzywny nie jest zbyt surowa, w sytuacji, gdy Sąd I instancji nie uwzględnił w należyty sposób występujących w sprawie okoliczności takich jak: niemożność podjęcia pracy za wynagrodzeniem w wysokości umożliwiającej mu realnie zapłatę grzywny, ze względu na przebyty zawał mięśnia sercowego oraz postępującą chorobę cukrzycy, a także z uwagi na konsekwencje medialnego nagłośnienia sprawy i nie nadał im właściwego znaczenia, co w efekcie doprowadziło do orzeczenia zbyt surowej kary, która nie spełnia dyrektyw wymiaru kary określonych w art.53 k.k. i art.33§3 k.k.

II w części dotyczącej orzeczenia środka karnego w punkcie VII wyroku:

1. rażąco niewspółmierność surowego środka karnego, polegającego na podaniu wyroku do publicznej wiadomości poprzez publikację (pełnej treści wyroku) w sobotnio-niedzielnym wydaniu dziennika Gazeta (...) na stronie trzeciej, w formacie o wielkości nie mniejszej niż 12 modułów, w sytuacji gdy Sąd I instancji całkowicie pominął niemożność wykonania orzeczenia zgodnie z wytycznymi ewentualnie w przypadku zmodyfikowania obowiązku do mniejszego rozmiaru- niewspółmiernie wysoki koszt związany z ogłoszeniem tego wyroku zgodnie z wymogami stawianymi przez Sąd, które to wydatki oskarżony dodatkowo poniesie.

III w części dotyczącej orzeczenia środka karnego w punkcie IV:

1. rażącej niewspółmierności surowego środka karnego, polegającego na zobowiązaniu oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego w wysokości 60.000, 00 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy

Postpenitencjarnej, obok kary grzywny w wysokości 210.000,00 zł, obowiązku naprawienia szkody w wysokości 36.726,39 zł. oraz podania wyroku do publicznej wiadomości, który to środek karny nie uwzględnia w należyty sposób występujących w sprawie okoliczności podmiotowo- przedmiotowych wskazujących na nierealność wywiązania się z nałożonych na oskarżonego obowiązków, a uwzględnienie których powinno spowodować nie orzekanie zapłaty świadczenia pieniężnego ewentualnie orzeczenie znacznie niższej wysokości środka karnego.

W konkluzji wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- a) w zakresie punktu I wyroku – wymierzenie oskarżonemu J. Ś. kary grzywny w mniejszym wymiarze, poprzez obniżenie wysokości stawki dziennej grzywny ewentualnie poprzez zmniejszenie ilości stawek dziennych,
- b) w zakresie punktu IV wyroku – zmniejszenie wysokości środka karnego w postaci zobowiązania oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego ewentualnie zmianę wyroku poprzez nieorzekanie świadczenia pieniężnego,
- c) w zakresie punktu VII – zmianę środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego publikację (pełna treść) w sobotnio- niedzielnym wydaniu dziennika Gazeta (...) na stronie trzeciej, w formacie o wielkości nie mniejszej niż 12 modułów w sposób umożliwiający jego wykonanie ewentualnie zmianę wyroku poprzez nieorzekanie podania wyroku do publicznej wiadomości.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna w części, w której doprowadziła do orzeczenia reformatoryjnego.

W wyniku kontroli instancyjnej nie stwierdzono uchybień, które przybrałyby kształt bezwzględnych przesłanek odwoławczych. Analiza tej kontroli ogranicza się zatem do oceny podniesionych zarzutów, opartych na treści art. 438 pkt. 4 k.p.k. , rażącej niewspółmierności kary grzywny i środków karnych, w postaci orzeczenia na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązania oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego w wysokości 60.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz podania wyroku do publicznej wiadomości.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wymaga wskazania nowych nie znanych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności, prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1974 r. sygn. akt VKRN 78/74, OSNKW 1974,Nr 12, poz.234)

Z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że jako najistotniejsze okoliczności łagodzące uwzględnione przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego, a także sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa. Stanowił ją fakt, że przez szereg lat oskarżony J. Ś. prowadził działalność mającą pozytywny wymiar. Kierowana przez niego fundacja poszerzała świadomość społeczną w odniesieniu do zagrożeń dla dzieci w Internecie i miał swój wkład w walkę z pornografią dziecięcą i pedofilią. Zdaniem Sądu odwoławczego te trafnie wskazane okoliczności nie znalazły należytego odzwierciedlenia w wymiarze kary. Nie sposób natomiast okoliczności tej traktować, jak oczekuje tego skarżący, w kategoriach działań ekwiwalentnych do kwot przywłaszczonego mienia.

Jako okoliczność obciążającą natomiast niezasadnie Sąd orzekający potraktował wartość szkody – jako wysoką kwotę przywłaszczonego mienia - 296.726,39 zł , odnosząc ją do wielokrotności przeciętnego wynagrodzenia. Wartość ta bowiem, zgodnie z treścią art. 115§5 k.k. znajduje się w dolnej części przedziału kwotowego od 200.000 do 1.000.000 zł., przekraczając go o połowę. Przede wszystkim jednak wartość ta przesądza o istnieniu znamienia przypisanego czynu z art.294§1k.k., co nie pozwala traktować jej równocześnie jako okoliczności obciążającej.

Intencją Sądu orzekającego odzwierciedloną w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia było „zachowanie wewnętrznej logiki i spójności wyroku” (s.33). Przejawem takiego dążenia było orzeczenie kar i środków karnych

o charakterze majątkowym w łącznej wysokości 306.726,39 zł, czyli w kwocie o 10.000 zł wyższej, niż wartość wyrządzonej szkody, której naprawienie orzeczono w części a nie w całości, z przyczyn wskazanych na stronach 30-32 uzasadnienia w - kwocie 36.726,39 zł.

Jakkolwiek nie sposób odmówić zaskarżonemu orzeczeniu pewnej spójności i logiki, to trafność tego rozstrzygnięcia podważa nieuwzględnienie w należyтым stopniu i dyrektyw wymiaru kary.

Rażąca niewspółmierność kary, o której stanowi przepis art.438 pkt.4 k.p.k. „zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.53 k.k. oraz zasad ukształtowanych w orzecznictwie Sądu Najwyższego” (vide wyrok Sądu Najwyższego III KR 254/73 – OSNPG 1974 poz.51) Rażąca niewspółmierność kary ma miejsce wówczas, gdy suma kar i środków karnych orzeczonych w stosunku do oskarżonego nie uwzględnia w stopniu należyтым określonych w Kodeksie Karnym dyrektyw sądowego wymiaru kary.

Implikacją tych rozważań winno być stwierdzenie, że nie sposób rozpatrywać zaskarżonej części orzeczenia w oderwaniu od całokształtu orzeczonych kar i środków karnych. Jakkolwiek kary majątkowe stanowią bezpośrednio najbardziej dotkliwą represję, to karą zasadniczą orzeczoną wobec oskarżonego jest kara 2 lat pozbawienia wolności, choć z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Okres zawieszenia tej kary został określony w sposób pozwalający na realizację kar i środków karnych o charakterze majątkowym, co powoduje, że orzeczono ją na najdłuższy okres przewidziany treścią art.70§ 1 pkt.1 k.k. Nadto orzeczono środek karny w postaci zakazu pełnienia przez okres 5 lat funkcji w organach statutowych fundacji, stowarzyszeń i wszelkich innych podmiotów korzystających z dotacji ze środków publicznych oraz darowizn. Oznacza to, że kary i środki karne o charakterze majątkowym nie są jedynymi a ich wykonanie może mieć wpływ na zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności.

Dokonując oceny adekwatności kar i środków karnych orzeczonych w zaskarżonej części wyroku wskazać należy, że suma kwot wszystkich kar i środków karnych przekracza o 10.000 zł wartość wyrządzonej szkody. Dostrzegając fakt, iż oskarżony wnioskując o wydanie orzeczenia w trybie wskazanym treścią art. 387§1 k.p.k. wnosił o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w kwocie 250.000 zł., zaś orzeczenie jako sumy kar i środków karnych o charakterze majątkowym kwoty 306.726,39 zł, przy tej skali szkód i w konsekwencji powstałych zobowiązań, nie odbiega w sposób rażący od deklarowanej przez oskarżonego kwoty, choć nominalnie przekracza kwotę 50.000 zł. Nadto nie bez znaczenia dla tej oceny jest fakt, że w czasie złożenia wniosku kwota szkody wynosiła 413.222,29 zł., która w wyniku przeprowadzonego procesu uległa zredukowaniu do 296.726,39 zł.

Wymierzając karę grzywny w zakresie ilości stawek dziennych sąd kieruje się ogólnymi dyrektywami kary wskazującymi stopień bezprawności czynu. Grzywna wymierzona w górnych granicach przewidzianych treścią art. 33§1 k.k., nie uwzględnia, jak już wskazano w należyтым stopniu zarówno przytoczonych okoliczności łagodzących, a w konsekwencji dyrektyw wymiaru kary, czyniąc ją rażąco surową. Na marginesie omawianej kwestii wskazać wypada, że w trakcie realizacji czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu doszło do zmiany ustawy, czego konsekwencją jest uznanie, że cały czyn ciągły popełniony został pod rządami ustawy nowej. Tymczasem ustawa obowiązująca przed zmianą, acz nie mająca już zastosowania, w świetle trafnego wyводу Sądu meriti, zawartego na stronie 32 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, przewidywała jako najwyższą liczbę 360 stawek dziennych.

W świetle przytoczonych okoliczności, uznając liczbę 525 stawek za rażąco wysoką zmniejszono ją do 400.

Nie zyskała również akceptacji Sądu II instancji argumentacja, która doprowadziła do orzeczenia wartości stawki dziennej w kwocie 400 zł, jako nie odzwierciedlająca wskazanych treścią art. 33§3 k.k. dochodów oskarżonego i możliwości zarobkowych, jak również warunków osobistych, rodzinnych i majątkowych. Nie może ulegać wątpliwości, że w wyniku ujawnienia okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa, przebiegu procesu i jego zakończenia, jak też rozstrzygnięć zawartych w wyroku, zwłaszcza, że miały one charakter medialny, jego możliwości zarobkowe uległy ograniczeniom. Nieuprawnione jest zatem prognozowanie wynagrodzenia oskarżonego, jak to

uczynił Sąd meriti, na poziomie znacznie powyżej średniej krajowej. Wskazać przy tym należy, że oskarżony nie ma formalnego wykształcenia, które pozwalałoby nadać tym prognozom kształt bardziej realny.

Natomiast wskazanie przez skarżącego dolegliwości zdrowotnych, których szczegółowo nie udokumentował, uniemożliwiających podjęcie pracy fizycznej przez oskarżonego traktować należy w kategoriach zabiegu zmierzającego do osiągnięcia określonego efektu retorycznego, niż merytorycznego argumentu. Zarówno z treści skargi apelacyjnej, jak i przebiegu drogi zawodowej oskarżonego wynika, że tego rodzaju zajęcia nie były przez niego podejmowane.

Ocena okoliczności majątkowych, zarobkowych i osobistych oskarżonego, dokonana w oparciu o wymogi wskazane treścią art. 33§3 k.k. , orzeczoną stawkę dzienną grzywny pozwalają ocenić, jako wygórowaną, co musiało skutkować jej obniżeniem do odpowiadającej wymienionym wymogom kwoty 250 zł.

Nie zasługuje natomiast na uwzględnienie zarzut zmierzający do obniżenia lub uchylecia orzeczenia na podstawie art. 72 §2 k.k. świadczenia pieniężnego w wysokości 60.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczenie w tym zakresie odzwierciedla istotną wskazaną na stronie 32 uzasadnienia zaskarżonego wyroku okoliczność, że instytucje publiczne i firmy przekazywały środki na rzecz fundacji mając na względzie szczytne cele jej działania wynikające ze statutu fundacji: walkę z pedofilią i pornografią dziecięcą w sieci. Tymczasem znacząca część środków przeznaczonych na te w oczywisty sposób pożyteczne cele, została przez oskarżonego przywłaszczona. Oskarżony swoim czynem nadużył zaufania wielu osób. Do tej trafnej argumentacji Sądu meriti dodać jedynie należy, że rozmiar szkód moralnych trudny jest w istocie do oszacowania, gdyż działanie to mogło wywołać nieufność do instytucji pożytku publicznego a w konsekwencji doprowadzić do faktycznych szkód ich beneficjentów. Uznając, że skarżący nie przeciwstawił temu żadnych istotnych argumentów, nie sposób było na gruncie zarzutu art.438 pkt.4 k.p.k. podważyć trafności tego rozstrzygnięcia.

Za zasadnością zarzutu odnoszącego się do uchylecia orzeczenia na podstawie art. 50 k.k. o podaniu wyroku do publicznej wiadomości przemawia fakt, iż zarówno działalności oskarżonego J. Ś., jak i okolicznościom ujawnienia przestępstwa, procesowi i wyrokowaniu, towarzyszył rozgłos medialny. Fakty te, w ocenie Sądu Apelacyjnego, czynią zbędnym powyższe rozstrzygnięcie dla realizacji celów kary.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 626§1 k.p.k., obciążając oskarżonego w całości wydatkami za postępowanie w toku obu instancji , zaś w oparciu o treść art. 624§1 k.p.k. i art. art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził opłatę w części wynikającej z orzeczonej kary pozbawienia wolności w kwocie 300 zł od wymierzonej kary pozbawienia wolności, zwalniając oskarżonego od zapłaty opłaty w pozostałej części, mając na uwadze wysokość orzeczonej grzywny i środków karnych.

Ponadto na podstawie art. 627 k.p.k., art. 618§1 pkt.11 k.p.k. i §14 ust.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzone od oskarżonego J. Ś. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 738 złotych obejmującej kwotę 23% podatku VAT z tytułu zastępstwa procesowego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak we wstępie.